

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของบุคคลที่ติดตัวมาด้วยความเป็นมนุษย์ ตั้งแต่กำเนิด สิทธิเสรีภาพในชีวิตร่างกายของบุคคลก็เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่สำคัญประการหนึ่งไม่อาจพรากไปจากความเป็นมนุษย์ได้ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการจับกุม การคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่ มีคำสั่งหรือหมายของศาล ทั้งต้องอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายและกระทำการเท่าที่จำเป็น¹ โดยจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิเสรีภาพไม่ได้ ทั้งนี้ตามมาตรา 28 แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560² และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ดังนั้นจึงมีบทบัญญัติเรื่องการปล่อยตัวชั่วคราวหรือการประกันตัวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนขึ้นเพื่อเป็นการป้องกันสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหา การจำกัดเสรีภาพในร่างกายของผู้ต้องหาให้ได้รับอิสรภาพชั่วคราว ไม่ต้องถูกคุมขังโดยไม่จำเป็นและเพื่อให้ผู้ต้องหาได้มีโอกาสแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อใช้ในการต่อสู้คดีและพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนได้อย่างเต็มที่ แต่ปรากฏว่าการปล่อยตัวชั่วคราวหรือการประกันตัวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนยังคงมีปัญหาในทางปฏิบัติดังต่อไปนี้

1.1.1 ปัญหาการกำหนดให้มีประกันหรือหลักประกันในขอการปล่อยตัวชั่วคราว

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108/1 “การสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวจะกระทำได้อต่อเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อเหตุใดเหตุหนึ่งดังต่อไปนี้ (4) ผู้ร้องขอประกันหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือ”³

¹ ปาลิดา มณีโชติ. (2559). ปัญหาการนำเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการปล่อยชั่วคราวจำเลย ในชั้นพิจารณา คดีของศาล. *วารสารวิจัยราชภัฏพระนครสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, หน้า 66-67.

² รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560. มาตรา 28.

³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. มาตรา 108/1.

ในประเด็นนี้ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ เจตนารมณ์ของกฎหมายตามมาตรา 108/1 (4) มีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันผู้ต้องหาหลบหนีจึงกำหนดให้มีใช้หลักทรัพย์หรือหลักประกันในการขอลปล่อยตัวชั่วคราว⁴ แต่จากเจตนารมณ์ดังกล่าว ทำให้ผู้ที่มีฐานะยากจนไม่สามารถหาหลักทรัพย์หรือหลักประกันมาขึ้นประกอบคำร้องขอลปล่อยตัวชั่วคราวได้ ซึ่งขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนเกิดความไม่เสมอภาคในการพิจารณาคำร้องขอลปล่อยตัวชั่วคราวกรณีผู้ต้องหาไม่มีหลักประกัน โดยพนักงานสอบสวนอาจใช้ดุลพินิจสั่งไม่ให้ปล่อยชั่วคราวเพียงเพราะมีเหตุว่าผู้ต้องหาขาดความน่าเชื่อถือในเรื่องหลักประกันซึ่งหลักประกันตามที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 114⁵ ได้กำหนดไว้ได้แก่เงินสดหลักทรัพย์ และบุคคลมาเป็นหลักประกัน โดยต้องแสดงหลักทรัพย์ในการขอลปล่อยตัวชั่วคราว จึงส่งผลให้ผู้ต้องหาที่มีฐานะยากจนไม่สามารถหาหลักประกันดังกล่าวมาประกันตนเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของตนเองได้ ทำให้ต้องถูกปฏิเสธในการปล่อยตัวชั่วคราวเมื่อผู้ต้องหาถูกปฏิเสธทำให้ต้องถูกคุมขังตั้งแต่ในชั้นสอบสวนส่งผลต่อการต่อสู้คดีและเกิดผลกระทบต่อการใช้ชีวิตของครอบครัว เช่น หากผู้ต้องหาเป็นหัวหน้าครอบครัวหรือเสาหลักในการหารายได้ของครอบครัว และแม้จะมีกองทุนยุติธรรมตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. 2558 ที่รัฐจัดตั้งขึ้นมาเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องหาหรือจำเลยในการหาหลักทรัพย์ประกันตัวก็อาจทำให้ผู้ต้องหาต้องใช้ระยะเวลาและเกิดความยุ่งยากในการไปประสานงานกับคณะกรรมการกองทุนยุติธรรม อีกทั้งไม่สอดคล้องกับระยะเวลาในการควบคุมตัวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน⁶ เมื่อเทียบกับหลักสากลหรือแนวทางปฏิบัติของต่างประเทศที่นำความหนักเบาของความผิด พฤติการณ์ต่าง ๆ ของคดี พฤติการณ์ผู้ต้องหา ความร้ายแรงหรืออันตรายที่จะเกิดขึ้นกับบุคคลอื่นมาใช้เป็นดุลพินิจในการปล่อยตัวชั่วคราว จึงเห็นควรแก้ไขประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108/1 (4) โดยให้พิจารณาถึงความน่าเชื่อถือของพฤติการณ์ของผู้ต้องหา เช่น บุคลิกลักษณะนิสัยทั้งทางร่างกายและจิตใจ ประวัติในทางครอบครัว อาชีพการงาน ระยะเวลาการพักอาศัยในพื้นที่นั้น ความสัมพันธ์กับบุคคลในชุมชน ประวัติการมาศาลตามกำหนดนัด ประกอบการพิจารณาแทน

⁴ พรพล เลากุล. (2558). *การปล่อยชั่วคราวและการบังคับคดีผู้ประกัน กรณีศึกษาเฉพาะศาลจังหวัดอุดรธานี*. ผลงานทางวิชาการในการอบรมหลักสูตร “ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้นรุ่น 14” สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรมสำนักงานศาลยุติธรรม. หน้า 1.

⁵ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. มาตรา 114.

⁶ จิรศักดิ์ รอดจันทร์, มยุรี จำรัส. (2558). ปัญหาทางกฎหมายในการบริหารกองทุนยุติธรรมตามพระราชบัญญัติกองทุนยุติธรรม พ.ศ. 2558. *วารสารวิชาการอาญาวิทยาและนิติวิทยาศาสตร์โรงเรียนนายร้อยตำรวจ*, หน้า 44.

1.1.2 ปัญหาขั้นตอนการขอลดตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกัน

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา 110 “ในคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสิบปีขึ้นไป ผู้ที่ถูกปล่อยชั่วคราวต้องมีประกันและจะมีหลักประกันด้วยหรือไม่ก็ได้

ในคดีอย่างอื่นจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีการประกันเลย หรือมีการประกัน หรือมีการประกันและหลักประกันด้วยก็ได้

การเรียกประกันหรือหลักประกันตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง จะเรียกจนเกินควรแก่กรณีมิได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ที่กำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อบังคับของประธานศาลฎีกา แล้วแต่กรณี”⁷

มาตรา 111 “เมื่อจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีการประกันเลย ก่อนที่จะปล่อยไปให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตาม นัดหรือหมายเรียก”⁸

ในประเด็นนี้ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ประมวลวิธีพิจารณาความอาญา กำหนดเกี่ยวกับหลักการปล่อยตัวชั่วคราวในกรณีโดยไม่ใช้หลักประกันไว้ว่า คดีที่สามารถขอลดตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันได้จะต้องเป็นคดีมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสิบปีขึ้นไป และขั้นตอนและวิธีการคือก่อนจะปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยไปก็ให้ผู้ต้องหาสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตามนัดหรือหมายเรียก แต่กฎหมายไม่ได้กำหนดว่าผู้ต้องหาต้องยื่นเอกสารอะไรบ้างเพื่อประกอบการพิจารณา เช่นนี้การพิจารณาอนุญาตให้การปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันในชั้นสอบสวนพิจารณาจึงเป็นการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่มีขั้นตอนวิธีการชัดเจน ไม่มีหลักในการพิจารณาอย่างเป็นธรรม และในทางปฏิบัติพนักงานสอบสวนจึงพิจารณาให้ยื่นปล่อยตัวชั่วคราวโดยมีหลักประกัน ส่งผลให้ผู้ต้องหาที่ไม่มีหลักประกันขาดโอกาสในการที่จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว และเนื่องจากกฎหมายให้เวลาที่พนักงานสอบสวนต้องพิจารณาคำร้องขอลดตัวชั่วคราวไว้แล้วเสร็จภายใน 24 ชั่วโมง⁹ จึงเห็นควรให้มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนและวิธีการเกี่ยวกับการยื่นขอลดตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักประกันว่า ให้พนักงานสอบสวนพิจารณาคำขอลดตัวชั่วคราวประกอบด้วยสัญญาส่วนบุคคลซึ่งเป็นสัญญาที่ผู้ต้องหาได้ลงนามโดยตกลงว่าจะปรากฏตัวตามที่ศาลกำหนดวันนัด จะไม่ทำผิดกฎหมายระหว่างที่สัญญานั้นมีผล และจะปฏิบัติตามเงื่อนไขที่พนักงานสอบสวนได้กำหนดไว้ เมื่อให้มีการประกันตัวหรือการปล่อยตัวชั่วคราวตามสัญญาส่วนบุคคล

⁷ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. มาตรา 110.

⁸ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา. มาตรา 111.

⁹ คำสั่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่ 419/2556. ลงวันที่ 1 กรกฎาคม 2556. “การอำนวยความสะดวกธรรมชาติในคดีอาญา การทำสำเนาการสอบสวนและมาตรการควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดการสอบสวนคดีอาญา”.

บุคคล เช่น มอบเอกสารการเดินทางใด ๆ ที่ตนครอบครอง ไม่แทรกแซงหรือขัดขวางกระบวนการยุติธรรมในเรื่องที่เกี่ยวกับตนหรือบุคคลอื่น ไม่ยุ่งเหยิงหรือทำลายพยานหลักฐาน ไม่เข้าใกล้ผู้เสียหายหรือพยานและหากผู้ต้องหาประพฤติผิดสัญญาส่วนบุคคลหรือเงื่อนไขที่พนักงานสอบสวนได้กำหนดไว้ ผู้ต้องหาจะต้องจ่ายเงินค่าปรับตามที่ได้ระบุไว้ในสัญญาดังกล่าว

1.1.3 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการบังคับและบทลงโทษกรณีผู้ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวหลบหนี

ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 วรรคท้าย “ในการอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งให้ปล่อยชั่วคราวหรือศาลจะกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติ หรือในกรณีที่ผู้นั้นยินยอมจะสั่งให้ใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หรืออุปกรณ์อื่นใดที่สามารถใช้ตรวจสอบหรือจำกัดการเดินทางของผู้ถูกปล่อยชั่วคราวก็ได้ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบหนี หรือภัยอันตราย หรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้น แต่ถ้าผู้ถูกปล่อยชั่วคราวมีอายุไม่ถึงสิบแปดปีบริบูรณ์ แม้ผู้นั้นยินยอม จะสั่งให้ใช้อุปกรณ์ดังกล่าวได้ต่อเมื่อผู้นั้นมีพฤติการณ์ที่อาจเป็นภัยต่อบุคคลอื่นอย่างร้ายแรงหรือมีเหตุสมควรประการอื่น”

ในประเด็นนี้ปัญหาที่เกิดขึ้น คือ ประเทศไทยไม่มีมาตรการหรือสภาพบังคับแก่เอากับผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวแล้วหลบหนี ประกอบกับในระหว่างที่ผู้ต้องหาหลบหนี อายุความในคดีที่ผู้ต้องหาได้กระทำความผิดก็ไม่ได้สะดุดหยุดลง ซึ่งหากผู้ต้องหาสามารถหลบหนีจนพ้นระยะเวลาอายุความแล้ว พนักงานสอบสวนก็ไม่สามารถดำเนินคดีกับผู้ต้องหารายนั้นได้ เนื่องจากคดีขาดอายุความ ทำให้ผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวไม่เกรงกลัวและเลือกที่จะหลบหนีเพื่อให้พ้นอายุความ จึงเห็นควรให้มีการกำหนดบทลงโทษเพื่อให้ผู้ต้องหาเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าที่จะหลบหนี เช่น การเพิ่มโทษจำคุก ถูกฟ้องต่อศาลเป็นอีกฐานความผิดหนึ่งต่างหากจากฐานความผิดเดิม หรือกำหนดให้อายุความสะดุดหยุดอยู่จนกว่าจะได้ตัวผู้ต้องหากลับมาดำเนินคดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
3. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน

4. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน

5. เพื่อเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ในทางปฏิบัติการที่พนักงานสอบสวนจะมีคำสั่งปล่อยหรือไม่ปล่อยตัวชั่วคราวในชั้นสอบสวน พนักงานสอบสวนมักจะพิจารณาจากประกันหรือหลักประกันว่ามีความน่าเชื่อถือหรือไม่ แม้ว่ามาตรา 108 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะได้กำหนดเงื่อนไขในการพิจารณาวินิจฉัยคำร้องขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวไว้หลายประการก็ตาม เนื่องจากพนักงานสอบสวนเห็นว่าการที่มีประกันหรือหลักประกันมาเป็นเงื่อนไขในการขอปล่อยตัวชั่วคราวจะทำให้ผู้ต้องหาสามารถตามกำหนดนัดหรือหมายเรียกและจะไม่หลบหนีเพราะกลัวว่าจะต้องเสียหลักประกันหรือทำให้ผู้ที่ประกันตนจะต้องได้รับความเดือดร้อน ส่งผลให้ผู้ต้องหาที่ไม่มีประกันหรือหลักประกันขาดโอกาสในการที่จะได้รับการปล่อยตัวชั่วคราว หรือทำให้ผู้ที่มีฐานะยากจนไม่สามารถหาหลักทรัพย์หรือหลักประกันมาประกอบคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราวได้ จึงจำเป็นต้องศึกษาหลักกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกัน เพื่อให้ผู้ต้องหาได้รับความเสมอภาคเท่าเทียมกัน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาถึงทฤษฎีทางกฎหมาย หลักเกณฑ์และมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักทรัพย์หรือหลักประกันในชั้นสอบสวนของพนักงานสอบสวน และแนวทางในการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยศึกษาเปรียบเทียบกับหลักกฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่ใช้หลักทรัพย์หรือหลักประกันในชั้นสอบสวนเพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและเป็นธรรมในเรื่องการปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหามากยิ่งขึ้น

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจากตำรากฎหมาย หนังสือ บทความที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง ตลอดจน

ข้อมูลทางกฎหมายจากฐานข้อมูลออนไลน์ที่เกี่ยวกับบทบัญญัติทางกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงคำอธิบาย บทความ เอกสารแจกจ่าย หรือข้อคิดเห็นต่าง ๆ ทั้งของประเทศไทยและของต่างประเทศแล้วนำมาวิเคราะห์ สรุปผล และเสนอแนะแนวทางและมาตรการแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
2. ทำให้ทราบถึงแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
3. ทำให้ทราบถึงมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
4. ทำให้ทราบถึงปัญหาทางกฎหมายในการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน
5. ทำให้ทราบถึงแนวทางแก้ปัญหการปล่อยตัวชั่วคราวโดยไม่มีประกันหรือหลักประกันในชั้นสอบสวน

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

ปล่อยชั่วคราว หมายถึง การอนุญาตให้ผู้ต้องหาพ้นจากการควบคุมของพนักงานสอบสวนตามระยะเวลาที่กำหนด เพื่อไม่ให้ผู้ต้องหาถูกควบคุมหรือขังเป็นเวลานานเกินกว่าจำเป็นในระหว่างการสอบสวน เพราะหากไม่จำเป็นต้องควบคุมหรือขังผู้ต้องหาไว้ก็ควรที่จะให้ปล่อยชั่วคราวไป ตามหลักการของรัฐธรรมนูญที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาไม่มีความผิด และก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดเป็นผู้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้

ผู้ต้องหา หมายถึง บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล

หลักประกัน หมายถึง

1. เงินสด
2. หลักทรัพย์อื่น เช่น

(1) โฉนดที่ดิน หนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส.3 ก. หรือ น.ส.3)

(2) พันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน สลากออมทรัพย์ทวีสินของธนาคารเพื่อการเกษตร และสหกรณ์การเกษตร

(3) สมุดเงินฝากประจำหรือใบรับเงินฝากประจำของธนาคาร

(4) หนังสือค้ำประกันหรือหนังสือรับรองของธนาคารเพื่อชำระหนี้ปรับแทนในกรณี ผิดสัญญาประกัน

(5) หนังสือรับรองของบริษัทประกันภัย

3. บุคคลเป็นประกันหรือหลักประกัน ต้องมีตำแหน่งหน้าที่การงานหรือมีรายได้แน่นอน เช่น เป็นข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ ข้าราชการการเมืองหรือทนายความ และเป็นผู้ที่มีความสัมพันธ์กับผู้ต้องหา เช่น เป็นบุพการี ผู้สืบสันดาน สามี ภริยา ญาติพี่น้อง ผู้บังคับบัญชา นายจ้าง โดยสามารถทำสัญญาประกันได้ในวงเงินไม่เกิน 10 เท่า ของอัตราเงินเดือนหรือรายได้เฉลี่ย ต่อเดือน

พนักงานสอบสวน หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน

ชั้นสอบสวน หมายถึง ห้วงเวลาตั้งแต่ที่พนักงานสอบสวนรับแจ้งความร้องทุกข์จนกระทั่ง ส่งสำนวนการสอบสวนพร้อมความเห็นทางคดีส่งให้แก่พนักงานอัยการพิจารณา

การสืบสวน หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะ ทราบรายละเอียดแห่งความผิด

การสอบสวน หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอื่นตาม บทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำผิดมาฟ้องลงโทษ

การจับ หมายถึง การกระทำให้ผู้ถูกจับเสียความเป็นอิสระภาพ เจ้าพนักงานตำรวจจึงควร ระมัดระวังการใช้อำนาจในการจับ ทำเมื่อมีความจำเป็น โดยให้ถูกต้องตามที่รัฐธรรมนูญ และกฎหมายให้อำนาจไว้ พึงเข้าใจว่าวัตถุประสงค์ส่วนใหญ่ของการจับ เพื่อประโยชน์ในการระงับ ปราบปรามเหตุอันบังเกิดขึ้นเฉพาะหน้า หรืออาจจะเกิดขึ้น หรือเพื่อป้องกันมิให้ผู้กระทำผิดหลบหนี ได้สะดวกเท่านั้น

ควบคุม หมายถึง การคุมหรือกักขังผู้ถูกจับโดยพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ในระหว่างสืบสวนและสอบสวน